

Medvídek Paddington

Michael Bond

Medvídek Paddington

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael Bond

Medvídek Paddington – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Medvídek Paddington

Michael Bond

Medvídek Paddington

Příběhy medvěda z nejtemnějšího Peru

Ilustrovala PEGGY FORTNUMOVÁ

mladá fronta

Přeložily Dominika a Lucie Křestánovy

A Bear Called Paddington
by Michael Bond

Text copyright © Michael Bond 1958

Illustrations © Peggy Fortnum 1958

Cover illustration adapted and coloured by Mark Burgess from
the original by Peggy Fortnum

First published in Great Britain by William Collins Sons
and Co Ltd 1958

Translation © Dominika Křestánová a Lucie Křestánová, 2010

ISBN tištěné verze 978-80-204-6115-5

ISBN e-knihy 978-80-204-6121-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6122-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6120-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Prosím, postarejte se o tohoto medvěda

Pan a paní Fouskovi se s Paddingtonem poprvé setkali na vlakovém nástupišti. Proto mu také dali tak nezvyklé jméno. Tohle nádraží se totiž jmenovalo Paddington.

Fouskovi sem přijeli vyzvednout svou dceru Juditku, která se vracela ze školy domů na prázdniny. Byl teplý letní den a stanice byla přeplněná lidmi, kteří cestovali k moři. Vlaky houkaly, ampliony vyřvávaly, poslíčci pobíhali sem a tam a navzájem na sebe halekali. Vládl tu takový zmatek, že pan Fousek, který ho zahlédl jako první, to musel své ženě několikrát zopakovat, než mu porozuměla.

„Medvěd? Tady na nádraží?“ Paní Fousková se na manžela nevěřičně podívala. „No tak neblázni, Karle. Kde by se tu vzal?“

Pan Fousek si narovnal brýle. „Ale je tu,“ trval na svém. „Jasně jsem ho viděl. Tamhle – u stojanu na kola. Měl na sobě takový prapodivný klobouk.“

Nečekal na odpověď, popadl manželku za ruku a táhl ji za sebou davem kolem vozíku plného čokolády a hrnků s čajem, podél knihkupectví a dírou mezi hromadou zavazadel směrem ke Ztrátám a nálezům.

„Vidíš,“ oznámil pan Fousek vítězoslavně a ukázal do tmavého rohu, „vždyť jsem ti to říkal.“

Paní Fousková se tím směrem upřeně zadívala a ve stínu nezřetelně rozeznala něco malého a chlupatého. Zdálo se, že to sedí na jakémsi kufru a kolem krku to má cedulku s nějakým nápisem. Kufr byl starý a omlácený a na straně měl velkým písmem vyvedeno DOPO-
RUČEN NA CESTY.

Paní Fousková se přitiskla k manželovi. „No vážně, Karle,“ vykřikla. „Vždyť ty máš pravdu. Je to medvěd!“

Zadívala se do kouta pozorněji. Byl to velice neobvyklý druh medvěda. Byl hnědý, popravdě poněkud špinavě hnědý, a na hlavě měl ten nejpodivnější klobouk s širokou krempou, přesně jak pan Fousek říkal. Zpod klobouku na ní upřeně koukaly dvě veliké kulaté oči.

Protože měl pocit, že se od něj něco očekává, medvídek povstal, zdvořile pozvedl klobouk a odhalil dvě černá ouška. „Dobré odpoledne,“ ozval se vysokým, ale zřetelným hláskem.

„Ehm... dobré odpoledne,“ odpověděl pan Fousek nejistě. Chvíli bylo ticho.

Medvídek se na ně zkoumavě zadíval. „Mohu vám nějak pomoci?“

Pan Fousek se trochu zastyděl. „No... víte, my jsme vlastně s manželkou přemýšleli, zda nemůžeme nějak pomoci vám.“

Paní Fousková se k němu sklonila. „Jste velice malý medvěd.“

Medvídek vypjal hrud'. „Jsem velice vzácný druh medvěda,“ odpověděl důležitě. „Tam, odkud pocházím, už nás mnoho nezbývá.“

„A to je kde?“ zeptal se pan Fousek.

Medvídek se opatrně rozhlédl kolem sebe a teprve poté odpověděl. „V nejtemnějším Peru. Vlastně bych tu vůbec neměl být. Jsem uprchlík.“

„Uprchlík?“ pan Fousek ztišil hlas a nervózně se rozhlédl. Vůbec by se nedivil, kdyby mu za zády stál policista s tužkou a notesem a všechno si důkladně zapisoval.

„Přesně tak,“ odpověděl medvěd. „Já jsem emigroval, abyste věděli.“ Najednou posmutněl. „Bydlel jsem u tety Lucie, ale ona pak musela do domova pro staré medvědy.“

„To chcete říct, že jste přijel až z Jižní Ameriky úplně sám?“ polekala se paní Fousková.

Medvídek přikývl. „Teta Lucie vždycky říkala, že chce, abych emigroval, až na to budu dost velký. Proto mě naučila anglicky.“

„Ale co jste celou tu dobu jedl?“ zeptal se pan Fousek. „Musíte mít hrozný hlad.“

Medvídek se sklonil, klíčkem, který měl také pověšený kolem krku, odemkl kufřík a z něj vytáhl téměř prázdnou sklenici. „Pomerančovou marmeládu,“ řekl pyšně. „Medvědi rádi marmeládu. A žil jsem v záchranném člunu.“

„Ale co teď budete dělat?“ vyzvídal pan Fousek. „Nemůžete přece jen tak sedět tady na nádraží a čekat, až se něco stane.“

„Ale, já si nějak vystačím... předpokládám.“ Medvídek se předklonil, aby kufr znovu zamkl. Paní Fousková přitom zahlédla koutkem oka nápis na cedulce. PROSÍM, POSTAREJTE SE O TOHOTO MEDVĚDA. DĚKUJI.

Prosebně se podívala na manžela. „Co uděláme, Karle? Přece ho tu nemůžeme jen tak nechat. Ani si nechci představit, co všechno by se mu mohlo přihodit. Londýn je strašně veliký, když nemáš kam jít. Nemohl by na pár dní zůstat u nás?“

Pan Fousek zaváhal. „Ale Marie, miláčku, přece si ho nemůžeme vzít... jen tak zničehonic. A navíc...“

„A navíc co?“ paní Fousková se zatvářila přísně. Podívala se na medvídka. „Vždyť je tak roztomilý. A navíc by dělal báječnou společnost Jonatánovi a Juditce. I kdyby to bylo jen na chvíli. Nikdy by nám neodpustili, kdyby se dozvěděli, žeš ho tu jen tak nechal.“

„Všechno je to takové nezvyklé,“ řekl pan Fousek pochybovačně. „Určitě je na to nějaký zákon.“ Sklonil se k medvídkovi. „Nechtěl byste bydlet u nás?“ zeptal se. „Tedy,“ rychle dodal, aby medvěda neurazil, „tedy pokud nemáte nějaké jiné plány.“

Medvídek vyskočil, až mu nadšením málem spadl klobouk. „Jéé, ano, moc prosím. To bych opravdu rád. Nemám kam jít a všichni okolo pořád někam spěchají.“

„No tak jsme domluveni,“ řekla paní Fousková rychle, aby si to snad manžel nerozmyslel. „A každé ráno můžeš mít k snídani pomerančovou marmeládu, a –“ usilovně se snažila přijít ještě na něco, co mají medvědi rádi.

„Každé ráno?“ Medvídek nevěřil svým uším. „Doma jsem ji měl jen při zvláštních příležitostech. Pomerančová marmeláda je v nejtemnějším Peru velmi drahá.“

„No tak ji od zítřka budeš dostávat každé ráno,“ pokračovala paní Fousková. „A o nedělích med.“

Medvídek se zatvářil ustaraně. „Nebude to moc drahé?“ zeptal se. „Víte, já nemám moc peněz.“

„Samozřejmě že ne. Ani by nás nenapadlo po tobě chtít, abys nám platil. Budeme tě brát jako člena rodiny, vid', Karle?“ Paní Fousková se otočila na manžela.

„Jistěže,“ potvrdil pan Fousek. „Mimochodem,“ dodal, „když tedy jdete s námi domů, měl byste asi znát naše jména. Tohle je paní Fousková a já jsem pan Fousek.“

Medvídek zdvořile pozvedl klobouk – dvakrát. „Já vlastně jméno nemám,“ řekl. „Jen peruánské, ale tomu nikdo nerozumí.“

„Tak to ti raději dáme nějaké anglické,“ rozhodla paní Fousková. „Bude to tak o dost jednodušší.“ Pro inspiraci se rozhlédla po nádraží. „Mělo by to být něco výjimečného,“ prohlásila zamyšleně. Jen to dořekla, na